

Sygn. akt V Ca 1942/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Daria Figura
------------------------	--------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie

z dnia 12 kwietnia 2023 r., sygn. akt I C 2172/22

oddala apelację;

zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz (...) Spółki Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w tym zakresie do dnia zapłaty;

Sygn. akt V Ca 1942/23

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, zwłaszcza dyspozycji przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c., zgodnie, z którym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określił zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 1¹ i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008

r. poz. 55). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

Sąd odwoławczy podziela w całości i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz w większości dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną stwierdzając tym samym, że wydany wyrok odpowiada prawu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, sąd pierwszej instancji nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień w przepisach prawa, a kwestionowany wyrok - oparty na właściwej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, poddanej następnie trafnej ocenie prawnej - nie może być skutecznie wzruszony na skutek apelacji.

Apelacja powoda stanowiła zatem nieuzasadnioną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. Powód bowiem nie przedstawił zarzutów, które mogłyby doprowadzić do zmiany zapadłego w sprawie wyroku. W apelacji jedynie powtórzył twierdzenia podniesione w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Na ich poparcie nie powołał żadnych nowych okoliczności związanych z przedmiotową sprawą.

Na wstępie wskazać należy, że niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego materiału dowodowego, zaś zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy można uznać za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wywiódł na jego podstawie prawidłowe, zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioski.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż konsument nie złożył skutecznie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie pełnomocnictwo udzielone zostało za pośrednictwem platformy elektronicznej A. – a zatem nie mogło wywrzeć zamierzonych skutków prawnych w postaci upoważnienia do złożenia oświadczenia materialnoprawnego o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Treść dokumentu pełnomocnictwa jednoznacznie wskazuje, iż jest to pełnomocnictwo o charakterze ogólnym. Nie została w nim bowiem ani powołana sporna umowa, ani pozwany jako dłużnik, brak też jednoznacznego odniesienia do zawartej wcześniej umowy cesji, czy konkretnej umowy kredytu. Z treści pełnomocnictwa wynika jedynie, że kredytobiorca upoważnia powoda do złożenia w jego imieniu oświadczenia w trybie art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, przewidującego sankcję tzw. kredytu darmowego oraz do jego dalszego wykorzystania w kontaktach z właściwymi podmiotami zarówno w postępowaniu przedsądowym, jak i w postępowaniu sądowym w szczególności poprzez przesłanie złożonego oświadczenia do kredytodawcy. Pełnomocnictwo to nie zostało własnoręcznie podpisane przez kredytobiorcę, a jedynie złożone za pośrednictwem platformy A..com. Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd Sądu pierwszej instancji, że taka forma podpisu nie spełnia wymogu podpisu kwalifikowanego oraz wymogu formy zastrzeżonego dla pełnomocnictwa ogólnego. Zgodnie z art. 99 § 2 k.c. pełnomocnictwo ogólne powinno być pod rygorem nieważności udzielone na piśmie. Zgodnie z art. 78 § 1 k.c. do zachowania zwykłej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Zaś w myśl art. 78.1. § 1 k.c. do zachowania elektronicznej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia w postaci elektronicznej i opatrzenie go kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Oświadczenie woli złożone w formie elektronicznej jest równoważne z oświadczeniem złożonym w formie pisemnej. W ocenie Sądu Okręgowego rozpoznającego sprawę nie można zatem zgodzić się ze skarżącym, że pełnomocnictwo do złożenia oświadczenia w trybie art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim spełnia wymogi co do formy pełnomocnictwa przewidzianej dla pełnomocnictwa ogólnego, a zatem

złożone oświadczenie jest oświadczeniem nieważnym i nie może wywieść oczekiwanego przez skarżącego skutku, zwłaszcza, że jak sam twierdzi nie nabył umową cesji wierzytelności wynikających z zastosowania w stosunku do kredytodawcy sankcji kredytu darmowego. Tym samym za zasadne uznać należało stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego nie zostało skutecznie złożone. Umowa cesji załączona do akt sprawy, nie uprawniała cesjonariusza do złożenia oświadczenia o charakterze prawokształtującym. Podmiotem uprawnionym do złożenia oświadczenia pozostawał konsument – kredytobiorca, dlatego do złożenia oświadczenia w jego imieniu potrzebne było pełnomocnictwo, które w niniejszej sprawie zostało wolą stron udzielone jako pełnomocnictwo ogólne, co wbrew twierdzeniom skarżącego wynika z jego treści. Z powyższych względów uwzględnienie powództwa w zakresie roszczeń opartych na sankcji kredytu darmowego nie było możliwe i jako niezasadne słusznie zostało przez Sąd pierwszej instancji oddalone.

Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę zaoferowaną przez Sąd Rejonowy co do braku podstaw do przyjęcia, że złożone pełnomocnictwo spełnia określone przepisami prawa wymogi i tym samym, że upoważnia ono wobec tego powoda do złożenia w imieniu konsumenta oświadczenia przewidzianego w przepisie art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, nie ma więc powodów powielania tej wyczerpującej argumentacji.

Z uwagi na brak podstaw do przyjęcia istnienia po stronie powodowej roszczenia, powództwo nie mogło zostać uwzględnione i zasadnie zostało oddalone. Z tych zaś względów wykazywanie naruszenia przez Bank obowiązków informacyjnych stało się bezprzedmiotowe. Pomimo tego Sąd Okręgowy wskazuje, że za niezasadne w tym zakresie uznaje zarzuty apelacji, w pełni podzielając i tę drobiazgową ocenę Sądu Rejonowego, że nie ma w przedmiotowej sprawie podstaw do przyjęcia aby pozwany naruszył art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim, co dawałoby podstawy do złożenia oświadczenia przewidzianego w art. 45 cyt. ustawy. Szczegółowe odnoszenie się natomiast do dalszych wskazanych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego, jest z uwagi na podstawę rozstrzygnięcia bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na wysokość kosztów w instancji odwoławczej złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w postępowaniu odwoławczym ustalone na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.